

NUMMER 10

15. MAJ 1921

70. AARGANG

DEN GAMLE AF DAGE.

Uddrag af en Tale af Ældste Orson Pratt.

Fra »The Times and Seasons« 1843.

Jeg blev ved at se, indtil Stole blev sat frem, og den Gamle af Dage satte sig; hans Klæder var hvide som Sne, og Haaret paa hans Hoved som ren Uld, hans Stol var Ildsluer, Hjulene brændende Ild.

En Strom af Ild brød frem og gik ud fra ham; tusinde Gange Tusinde tjente ham, og ti tusinde Gange ti Tusinde stod for ham; Retten blev sat, og Bogerne opladte.

Jeg vedblev at se Synerne om Natten, og se, med Himme- lens Skyer kom der En som en Menneskens Son, og han kom lige hen til den Gamle af Dage og blev ført frem for ham.

Og ham blev givet Magt og Ære og Rige, og alle Folk, Stammer og Tungemaal skulde tjene ham; hans Herredomme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige et uforkrænkeligt. (Dan. 7. Kap.)

Hvem er den Gamle af Dage? Dette Spørgsmaal er ofte

blevet fremsat af Bibellæsere, især de, der har gjort Daniels Profeti til Genstand for deres Betragtninger. Selv den mest overfladiske Læser maa have bemærket, at den Gamle af Dage er en af de fornemste Personligheder, der fremstilledes for Daniel, medens han var henrykt i sit profetiske Syn. Daniel var tidligere bleven nøje bekendt med Verdens Fremtidshistorie. Han havde set Nationers og Rigers Opkomst, Fremgang og Undergang. Fire mægtige Monarkier, der skulde herske over hele Jorden, havde efter hinanden passeret for hans Blik. I et tidligere Syn havde han set det sidste af disse Monarkier blive delt i mindre Riger, og tilsidst, efter at han havde set de forskellige Regeringsformer i Verden fra hans Dage og ned til de sildigste Slægter, og efter at have set deres Fordærvelse og store Ugudelighed, skuede han længere ned ad Tidens Strøm og saa et femte Rige blive oprettet, hvilket skulde herske over hele Jorden i Retfærdighed. Han saa, at dette sidste Rige, i Stedet for at udspringe fra dem, der forhen havde Magten formedelst Menneskers taabelige Ærgerrighed, derimod blev oprettet af Himmels Gud, og for dette maatte alle andre Riger vige, indtil der ikke længere fandtes noget Sted for dem. Disse store Begivenheder, der viste sig for ham i Synet, var uden Tvivl beregnede paa at vække Ønsket hos ham om at blive endnu mere kendt med Fremtiden, fornemmelig med Hensyn til Guds Riges Organisation og Grundlæggelse, saa at han tilsidst skulde svinge Scepteret over hele Jorden. Den store Jehovah, som altid er rede til at opfylde de Mænds Ønsker, der i Oprigtighed tjener ham, behagede at afsløre mere af det, der stod i Forbindelse med Indforelsen af hin herlige Æra, da de Hellige skulde regere. Profeten blev atter henrykt i et Syn og saa først, hvad han tidligere havde set, og da han nu ved sin Erfaring var blevet mere beredt og var blevet oplyst af Sandhedens Aand, blev hans Synskreds betydeligt udvidet.

I dette mærkværdige Syn saa han den Gamle af Dage i stor Magt og Majestæt; han var omgiven af utallige Millioner

fra de himmelske Verdener; et stort Raad blev organiseret paa Jorden, over hvilket han forte Præsidiets Boger; Bogerne blev opladte, og blandt de vigtigste Beretninger, der fremlagdes for ham, var den at domme nogle af de fordærvede Magter paa Jorden og ligeledes at overdrage de Hellige store Magt, saa de kunde berede sig til Modtagelsen af deres store Konge, Menneskets Son, der skulde komme og tage Riget i Besiddelse og regere i sit Folks Midte i Herlighed og Glans evindeligt. Efter at have sendt den Gamle af Dage og Medlemmerne af det store Himmelraad som Sendebud for at sætte enhver Ting i behorlig Orden, lader den store Konge sig tilsidst tilsyne i Himmelens Skyer. Han kommer i kongelig Pragt og i sin Vældes Storhed til den Gamle af Dage, som overleverer Riget i hans Hænder, og fra den Stund af tjener og lyder alle Nationer, Folkeslag og Tungemaal ham. O herlige Tid! O glade Dag! Hvor maa ikke disse henrivende Syner have frydet Daniels Hjerte under hans lange Fangenskab. Og hvor velsignet og hvor usigelig lykkelig vil ikke det Folk være, som bor paa Jorden paa hin Dag?

Men hvem er denne Gamle af Dage, som indtager en saa fremragende og vigtig Plads i de sidste Dages store Raad, og som til Slutning overgiver Riget, organiseret og fuldt beredt, i den store Konges Haand? Det kan ikke være Guds Son, thi han kommer senere hen til den Gamle af Dage. Det kan ikke være Faderen, thi dersom de Hellige var beredt til at fremtræde for ham og at sidde i Raad med ham, vilde de ogsaa være beredt til at mode Sonnen, da Faderens og Sonnens Herlighed er ens. Hvem kan det da være? Lad os overveje et Øjeblik. — »Den Gamle af Dage!« — Det maa være en meget gammel Person, sandsynligvis den allerældste Mand, der levede i Tiden, og som maaske deraf har faaet dette Navn til Adskillelse fra alle andre, som levede efter ham. Men takket være Gud, den Almægtige, thi han har ikke ladet sine Hellige i Uvished om denne Person, men har oprejst en Profet, ved hvem han har aabenbaret denne Hemmelighed. Saaledes

behøver de Hellige ikke at være i Mørke med Hensyn til de store Tildragelser i de sidste Dage.

Den Gamle af Dage er Adam, Menneskeslægtenes Stamfader. Han har en Mission at udføre til Gavn for sine Børn i de sidste Tider. Ligesom han udførte sin første Mission paa Jorden i Begyndelsen af den første Uddeling, saaledes vil han ogsaa fuldbyrde en Mission i Slutningen af den sidste Uddeling. I den første præsiderede han kun over faa; i den sidste vil han præsidere over Millioner.

I, Babylons Vise, fortæl hvem er han,
som oplader Bogerne? Svar, hvis I kan.
Naar Stolene sættes, og Dommen den staaer?
Der gættes paa Jesus, og Æren han faar;
men vid, at hans Komme i Tiden gik hen,
og ældre end ham er jo Tusinder Mænd.

Nej, Babylons Vise og Lærde paa Jord,
I staa udi Mørke med Daniels Ord;
men Joseph, Profeten, han tydet dem har,
den Gamle af Dage er Adam, vor Fa'r,
for Slægten en Fyrste og stor Patriark,
hans Navn det er Mikael paa Sejerens Mark.

DEN APOSTOLSKE MYNDIGHED.

Det er almindeligt kendt, at Kristenheden sædvanligvis deles i to Klasser. Den ene hævder bestemt at have en Organisation, der er bevaret ubruds og uændret fra Kristi Tid indtil vore Dage. De, der er Tilhængere af denne Gruppe, kaldes som bekendt Romersk-Katolske eller Græsk-Katolske. De øvrige Kristne horer til den Gruppe, der kaldes Protestanter. De protesterer imod Eksistensen af nogen som helst apostolsk Efterfølgelse fra Kristi Dage. De protesterer imod Katolikkernes

Synspunkt og gør gældende, at hvad de end er begyndt med for Aarhundreder tilbage, saa har de mistet det i Tidernes Lob og er faldet fra, baade i Lære, i Praksis og i Organisation. Paa den anden Side siger vore katolske Brødre til Protestanterne — hvortil de forovrigt ogsaa regner Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — at dersom det, som Kristus gav til Menneskene, nemlig Præstedømmet, Ordinancerne og Kirkens Organisation, er gaaet tabt, da er der kun een Maade, hvorpaa det kan genvindes, nemlig ved Gengivelsen af den guddommelige Myndighed, som Apostlene besad i fordums Tid.

For saa vidt er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige egentlig enig med begge Parter, uden at dette synes at behage nogen af dem. Vi indtager en lignende Stilling som vore protestantiske Brødre, idet vi siger, at da Peter var i Rom, indsatte han maaske en Forstander eller Præsident for Menigheden der, men det var paa ingen Maade hans Hensigt at ordinere denne Mand som sin Efterfølger, som Apostel.

Men vi indtager samme Standpunkt overfor Protestanternes Kirkeorganisation, som vore katolske Brødre gør. Vi tænker med Glæde tilbage paa den Reformation, der endte som en Revolution, thi det var oprindelig Luthers og hans Venners Mening kun at reformere hele Præstedømmet og Kirkeorganisationen indenfor Katolicismens Rammer. Da de imidlertid ikke fandt tilstrækkelig Forstaaelse, saa de sig en Dag overmandede, udstodte og banlyste af deres Kirke. Da satte de sig med Luther i Spidsen imod den pavelige Myndighed, og fra dette Øjeblik var Reformationen blevet til en aandelig Revolution. Verden skylder Martin Luther Tak for, at han saa dristigt traadte i Skranken for den aandelige Frihed blandt Menneskene; men vi er enige med Katolikkerne i, at naar Protestanterne vægrede sig ved at anerkende Pavens apostolske Myndighed, kunde deres eget Standpunkt først blive holdbart, naar de selv besad en sand og ægte apostolsk Autoritet.

Dog er det ikke vor Hensigt at forklejne Protestanternes hæderlige Anstrengelser for at vende tilbage til Kirkens oprindelige rene Former, thi det er vor Opfattelse, at de udrettede saa meget, som det var dem muligt med det Lys og den Kundskab, de var i Besiddelse af.

I den Forbindelse er det af Interesse at vide, at det var Luthers egentlige Ønske, at Neddyknings-Daaben skulde genoptages, men at Kirkemoderne ikke gav dette sin Tilslutning, hvorfor Bestænkelsen blev bibeholdt. Imidlertid kom det indenfor Protestanternes Række til fortsatte Stridigheder om mange vigtige Spørgsmaal, saasom Barnedaaben, Nadveren etc. Derved opstod de talrige Sekter, kendte som Calvinister, Zwinglianere, Anafikanere og siden Baptister, Metodister, Adventister, Congregationalister, Presbyterianere o. m. fl. Og saaledes er Verden blevet ved med at forøge Antallet af Troesbekendelser, indtil de kunde tælles i Hundredevis, hver med sine egne Meninger om og Fortolkninger af, hvad der er af Betydning, og hvad der ikke er det.

Midt i denne Forvirring fremstod Joseph Smith, der ved at læse Jakobs forjættede Ord: »Dersom nogen mangler Vidom, han bede til Gud, og det skal blive givet til ham«, havde fundet en Vej ud af dette aandelige Mørke, idet han anraabte Gud om Oplysning, om Lys i Mørket, og fik dette gennem Aabenbaring. Ja, han blev den, gennem hvem det hellige Præstedomme, den rene Lære og den sande og fuldkomne Organisation af Jesu Kristi Kirke blev gengivet til Jorden i disse de sidste Dage. Der hersker i vor Kirke ikke den Tvivl og den Splid, som er saa almindelig indenfor de protestantiske Samfund, thi vi er i Besiddelse af den Myndighed, som den katolske Kirke mangler.

PRÆSIDENT C. D. FJELDSTED.

Daniel Christian Fjeldsted, en af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds, blev født den 20. Februar 1829 i Sundbyvester paa Øen Amager ved København. Hans Forældre tilhørte Arbejderklassen, og han lærte derfor tidligt at arbejde og blev Jernstøber af Profession. Da han var ti Aar gammel, mistede han sin Fader, og maatte nu efter bedste Evne i denne tidlige Alder hjælpe til at understøtte sin Moder. 20 Aar gammel giftede han sig, og i Aaret 1851 hørte han første Gang Evangeliet blive forkyndt af Samuel Hansen, en Medarbejder paa det Stoberi, hvor han selv arbejdede. Han blev indlemmet i Kirken den 20. Februar 1853.

Broder Fjeldsted begyndte straks at vidne for sine Medarbejdere om Evangeliet; men dette havde til Følge, at han blev afskediget midt om Vinteren, hvad der under saadanne Omstændigheder var det samme som at sige: »Du skal sulte.« Herren aabnede dog snart Udvej for ham, thi han fik Arbejde paa et andet Stoberi, og her var det, at en norsk Mand, Carl Fjeld, kom til arbejde sammen med ham, og af Fjeldsted blev overbevist om Sandheden af Evangeliet. Carl Fjeld blev det første Medlem af Jesu Kristi Kirke i Norge og den første Forstander for Kristiania Gren.

Kort efter at Broder Fjeldsted indtraadte i Kirken, blev han ordineret til det mindre Præstedomme og beskikket til at virke som Hjemmemissionær paa Amager, og der blev jævnlig afholdt Forsamlinger i hans eget Hus og andre Steder, ofte under megen Forstyrrelse og Optøjer af Pobel.

I en Konference, som blev afholdt i København den 25. Juli, blev Broder Fjeldsted ordineret til Ældste og beskikket til Missionær i Københavns Konference; Aaret efter blev han beskikket til at præsidere over Aalborg Konference, hvor han udførte et stort Arbejde i de to Aar, han havde denne Stilling. I Aaret 1858 emigrerede han tilligemed sin Familie til Utah og kom til at bo i Sukker-Ward, lidt udenfor Salt Lake City,

hvor han ligesom alle fattige Emigranter maatte tage fat paa haardt Arbejde for at ernære sin Familie.

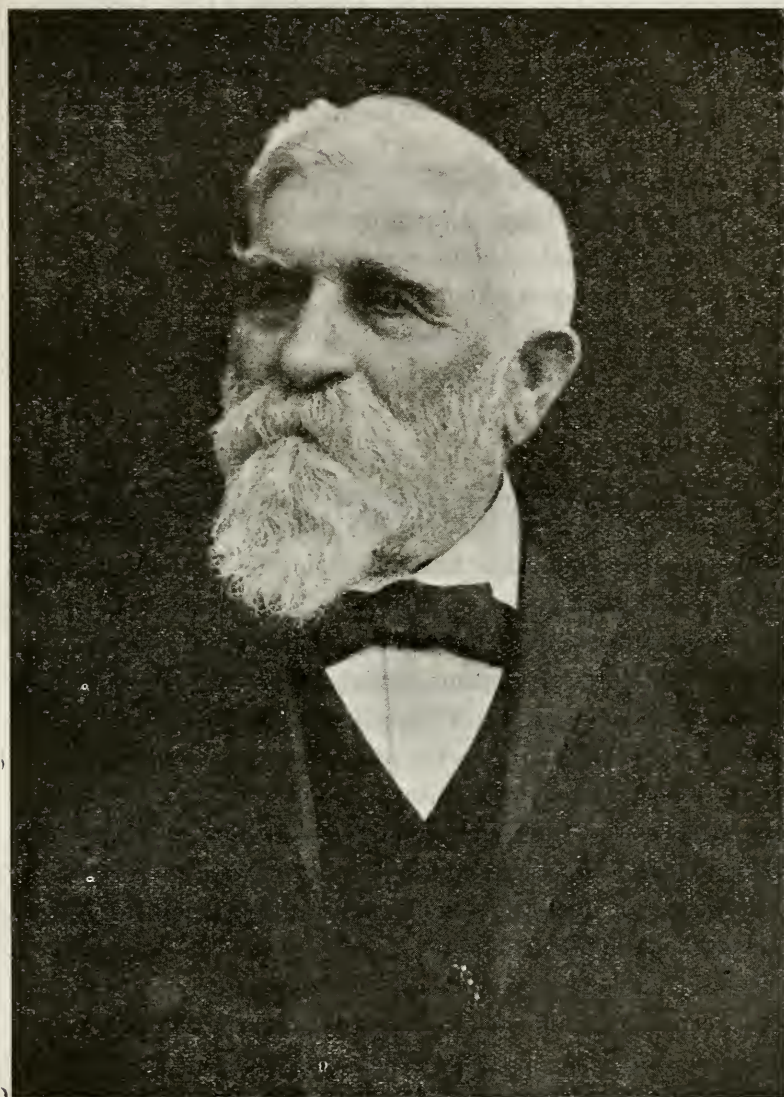
Den 5. Februar 1859 blev han ordineret til Medlem af de Halvfjerds' Quorum og i Aaret 1867 kaldet og sendt paa Mission til Skandinavien tillige med nogle andre Brødre, der alle rejste de 1000 Mil med Oksebefordring over Bjerge og Sletter; denne Rejse varede 8 Uger. Ved Ankomsten til København blev han igen beskikket til at præsidere over Aalborg Konference; senere blev han beskikket som omrejsende Ældste i de skandinaviske Lande under Præsident N. C. Flygare og kom tilsidst (paa denne Mission) til at præsidere over Kristiania Konference, indtil han 1870 blev løst fra sin Mission og rejste hjem. To Aar efter sin Hjemkomst blev han kaldet til at virke som Missionær blandt Skandinaverne i den nordlige Del af Utah og flyttede derfor til Logan i Cache Dalen, hvor hans Hjem var indtil hans Død.

I Aaret 1881 blev han kaldet af Præsident John Taylor til at gaa som Missionær til Skandinavien, denne Gang for at præsidere over hele den skandinaviske Mission, og efter at have opfyldt dette Kald i to og et halvt Aar, kom han tilbage til Utah i 1884 og blev da af Præsident Woodruff ordineret til en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds.

I 1886 blev han igen kaldet til at udføre en Mission til Skandinavien for at afløse Præsident Flygare og var borte fra sit Hjem i fire Aar, saa længe varede denne Mission. Ved sin Hjemkomst fandt han Virksomhed nok blandt de Halvfjerds; han rejste omkring i de forskellige Byer og Settlementer for at ordne dem og oplyse Brødrene om deres Pligter; paa den Maade var al hans Tid optaget, indtil han i 1897 blev kaldet til at udføre en speciel Mission til Byen Chicago sammen med andre Brødre; det lykkedes dem samme Aar at faa en Gren af Kirken organiseret der, og denne bestod for det meste af Skandinaver.

I April 1901 begav han sig paa sin sidste Mission til Skandinavien, men kom tilbage med nedbrudt Helbred og afgik ved Døden den 23. December 1905.

C. D. FJELDSTED.

Han var ved sin fulde Bevidsthed til det sidste Øjeblik og imodesaa Enden paa sin jordiske Lobebane i flere Uger med fuldkommen Sindsro og Længsel ved Tanken om det glædelige Mode hinsides Sloret, hvor saa mange af hans Medarbejdere og trofaste Venner allerede befandt sig.

Hinsides denne Taaredal
 med Sorg og Strid og Ve,
 hinsides denne Smertensdal
 et bedre Hjem Du se.
 Saa græd ej mer', se hist igen
 i Aandens Hjem hver elsket Ven.

FORAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Konferencen aabnedes Lordag Aften den 16. April med Sang samt Bon af Jens Christensen fra Randers. Esbjerg Gren blev repræsenteret af Ældste Elis Tronier, Randers Gren af Ældste Orla Nielsen, Odense Gren af Ældste Hans C. Hansen, Silkeborg Gren af Ældste Emil Thomsen og Aarhus Gren af Præsident Lauritz Larsen. Ældsterne William Petersen, Thorleif Jacobsen, Joseph Monsen og John H. Jorgensen bar deres Vidnesbyrd. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse af L. Larsen, Odense.

Konferencen fortsattes Sondag Formiddag Kl. 10, hvor Sondagsskolen udforte et meget interessant Program under Ledelse af Skolens Forstander R. B. Rasmussen. Modet Sondag Eftermiddag aabnedes med Sang og Bon af Ældste N. P. Thomsen. Ældsterne Jorgensen, Jens Christensen, Helgo Jensen, L. C. Larsen, Ernest Jensen, Niels Jensen, Johannes Rasmussen og Orla Nielsen bar deres Vidnesbyrd. Derefter blev Kirkens Generalautoriteter foreslaaet til Opholdelse, samt følgende Funktionærer i Konferencen: som Præsident for Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren Lauritz Larsen

med N. Jensen og Ernest Jensen som Raadgivere; som Forstander for Esbjerg Gren Elis Tronier med Joseph Monsen og Anton Jorgensen som Raadgivere; som Forstander for Randers Gren Hans C. Hansen med Johannes Rasmussen og Jens Christensen som Raadgivere; som Forstander for Odense Gren William Petersen med L. C. Larsen og Viggo Christensen som Raadgivere; som Forstander for Silkeborg Gren Emil Thomsen med J. C. M. Karlsen og Johannes Bredahl som Raadgivere. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse af Emil Thomsen.

Modet Sondag Aften aabnedes med Salmen: »Blomstre som en Rosengård«. Bon af Hans C. Hansen. Ældsterne Lars Fredrickson, Elis Tronier og John H. Jorgensen talte om Evangeliets evige Principper. Salmen: »O, sig, hvad er Sandhed«, blev sunget. Missionspræsident Carl E. Peterson talte om Joseph Smith som en sand Guds Profet, og om Moses som Profet og Verdens store Lovgiver og Organisator. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse af Mads Johansen.

Mandag Aften aabnedes Modet med Sang og Bon af Elis Tronier. Missionspræsidenten omtalte Sondagsskolens, Ungdomsforeningens og den kvindelige Hjælpeforenings store Opgave. Modet sluttedes med en Sang. Taksigelse af Præsident Lauritz Larsen.

Tirsdag Aften sluttedes Konferencen med et interessant Program samt Forfriskninger, arrangeret af »Den kvindelige Hjælpeforening« og »Ungdomsforeningen«.

Arthur Nielsen, Skriver.

NOTITS.

Nephi Andersens Fortælling »Hinsides Arsareth«, som vi paabegyndte i »Skandinaviens Stjerne« den 1. Februar 1920, har grundet paa Forglemmelse fra vor Side været afbrudt i nogen Tid; den genoptages og afsluttes nu i dette Nummer. Historien er jo i sig selv meget interessant og fængslende, vi overlader til Læseren at bedømme dens Sandsynlighed.

HINSIDES ARSARETH.

(Fortsat fra Side 359, forrige Aargang).

Hvorledes skal jeg bedst beskrive det vidunderlige Folk, jeg nu lever iblandt, og det mærkelige, der hændte mig heroppe?

Paa Grund af den lange, mørke Nat bor Folket i tæt bebyggede Byer, hvor Tusinder lever i Fællesskab, hver Familie adskilt, men det hele er dog som et stort patriarkalsk Samfund. Om Sommeren bor alle ude i det varme Sollys, og om Vinteren gaar Bornene i Skole, og Arbejderne virker i de talrige Værksteder og Fabrikker. Jeg havde sluttet mig til Josephs og hans Hustru Bethrahs Familie. De og deres to Born, David og Rachel, var meget venlig mod mig, skont jeg var en Fremmed. Ofte sang jeg mit Hjemlands Sange for dem, og de lyttede med Undren til de fremmede Ord og de blide Melodier.

Fader Joseph, som jeg kaldte ham, er Formand paa et Værksted, men tillige en fremragende Mand i religiøse Anliggender. Jeg har med Forbavselse hørt hans Beretninger om hans Folks Udvandring fra Palæstina paa Abrahams Tid, og hvorledes det trofast har bevaret Herrens Ord hos sig. . . (Her har Lon Merton øjensynlig udeladt en Del af sin Beretning.)

Solen skinner ind gennem Vinduet, og Rachel er her.

»Du vilde fortælle mig om Dronning Esther,« sagde hun.

»Dronning Esther — naah, ja —.« Jeg huskede, at jeg havde lovet hende Historien. Det var før jeg havde læst den i Biblen; men efter at jeg havde læst den, ønskede jeg ikke at fortælle den unge Pige den. Hun rejste sig op og gik hen imod mig. Hun var som en anden Rebekka ved Bronden, ligesaa yndefuld, ligesaa smuk, med hendes dejlige sorte Haar og dybe, brune Øjne. David, hendes Broder, kom ind i Stuen. Hvilken kraftig, ung Mand han var blevet. Vi holder meget af hinanden, vi er blevet uadskillelige, thi i mine Bestræ-

belser for at bringe nogle af det moderne Samfunds Opfindelser og Bekvemmeligheder til dette Folk, har han været min utrættelige Hjælper.

»Jeg har travlt nu, David,« sagde jeg blot. Han smilede godmodigt, idet han trak sig tilbage. Rachel vendte sig for at følge ham.

»Gaa ikke, Rachel,« kaldte jeg.

»Men Du har jo travlt!«

Jeg gik hen til hende, og tog hendes Haand. »Lad os sætte os her,« sagde jeg, »jeg har noget at sige Dig.« Hvad det var, jeg vilde sige, vidste jeg næppe, men vi sad dog og talte i lang Tid, talte og talte, thi David kom ikke tilbage; dog kan jeg ikke skrive her, *hvad* vi talte om, eller *hvorledes* vi sagde det. Jeg vilde ikke tilbage til mit Hjemland for alt i Verden — nu.

Noget vidunderligt er hændt. For en Uge siden landede en Flyvemaskine her. To Mænd var i den, den ene saa syg, at han dode straks efter Landingen. Den anden er en Landsmand — en Amerikaner. Han har fortalt mig om den store Verdenskrig og har beundret det kultiverede Folk, som han fandt paa denne fjerne Breddegrad. Han maa tilbage, saa snart Vinden tillader det. For en Time siden stod vi og be-
tragtede den store, fugleagtige Aeroplan, og han sagde: »Der er en Plads til Dem, De maa hellere tage hjem med mig.«

Jeg saa paa ham og saa paa Maskinen. »Tænk, hvilken Sensation De vilde gøre. De vilde blive Verdens mest ærede og efterspurgte Mand!«

Rachel kom ud, men da hun saa, at jeg var optaget af den Fremmede, gik hun ind igen.

Flyveren saa efter hende, dernæst paa mig.

»Tak, men jeg tror, jeg bliver,« sagde jeg med en taabelig Rødmen.

»Jeg bebrejder Dem det ikke,« sagde han, »der er jo ikke Plads til tre i Maskinen.«

Han floj af Sted alene, medbringende disse Linjer og en

Hilsen til min Slægt. Jeg har dannet mig en Livsfilosofi: Lykken kommer ikke ved at søge direkte efter den, men den melder sig af sig selv hos den, der, glemmende sig selv, søger at bibringe andre den.

Jeg har i al Beskedenhed prøvet paa at anvende denne Sætning her, og det er gaaet udmærket. Farvel, Fred være med Eder alle!

PRINCIPPER.

Principper er de Love, der ligger til Grund for Livet.

Ligesom Tyngdeloven gaar gennem enhver Partikkel i Materien, fra Solen til Sandkornet, ligesom Elektriciteten gennemtrænger alt, saaledes er der visse Love, der for evig virker i Begivenhederne og i Menneskenes Sind.

At Ærlighed er den bedste Politik, at Mod er Magt, at Ovelse gør Mester og at Sandheden altid hersker over Vildfarelsen, er Principper, der er ligesaa evigtunge og uden Undtagelser som Kræfterne i Planeterne. De første Skridt, man bør foretage, naar man vil fremad, er at finde disse Principper, at tro paa dem og at grundlægge hele sin Livsbane paa dem.

Selv en Taabe tror paa et Princip, naar han ser, at det virker til hans eget Gavn. Den virkelige Mand tror mest af alt paa Ærligheden, naar det synes klart, at en Usandhed vilde gavne ham; han tror mest af alt paa Renlighed, naar Urenlighedens Tilløkkelser gør stærkest Indtryk; han tror mest af alt paa det Godes Magt til at besejre det Onde, naar Menneskene stærkest raaber paa den grusomme Gengældelse.

Principmennesket styrer sin Kurs efter Nordstjernen; i Storm og Slud styrer han fremad. Man drager kun Nytte af et Princip, naar man tror paa dets Uforanderlighed. Bagved det er Universets evige Vilje, som ikke kan forbigaaes, narres eller overses. Rodfæstet i Principperne vokser Livet kraftigere og

mere majestætisk for hver Dag, der gaar. Gor Du, hvad der er bekyemt, eller hvad der er rigtigt?

Dersom Du ingen Principper har, er Du ikke andet end en Avne, som Vinden driver hid og did.

DØDSFALD.

Broder Jacob Jensen, Skimmede, afgik ved Døden den 11. April og blev begravet den 19. April fra Tølløse Kirke.

Ældste Jens Madsen, forhenværende Forstander for Esbjerg Gren, er afgaaet ved Døden den 20. April 1921. Broder Madsen, der er født den 26. Januar 1855 i Seest ved Ribe og indlemmet i Kirken den 24. Marts 1886, døde som en trofast Sidste Dages Hellig.

Soster Edvarda Strom, Ældste Arnholt Stoms Hustru, døde Onsdag den 27. April 1921, 30 Aar gammel, paa Haukelands Sygehus i Bergen, og hun blev begravet den 3. Maj fra Kirkens Lokale i Vaskerelvgade 1.

Mange af hendes Slægtninge og Venner fulgte hende til hendes Hvilested.

Konferencepræsident Oluf K. Karlsen holdt i den Anledning en passende Tale i Lokalet, og Ældste Andreas Fosse talte ved Graven. Graven indviedes af Ældste Hilmar Bjørndal. Bergens Sangkor var til Stede og sang udvalgte Sange.

Soster Edvarda Strom døde som en trofast Sidste Dages Hellig. Hun efterlader sig Mand og 2 Born.

Naar han ikke længere kan bære sin Lærdoms Byrder, lad ham da forlade sine Boger, sin Videnskab, sin Filosofi og vende tilbage til sig selv, og han skal i sit Indre finde det, som han søgte og ikke fandt ude — sin egen Guddommelighed.

DIGT.

Skon er Vaaren! Himmelbaaren
 vækker den med Tryllemagt
 Blomster mange, Fuglesange,
 al Naturens lyse Pragt;
 fagre Drømme, milde, omme,
 kalder den i Sjælen frem,
 tusind hulde, længselsfulde
 Haab fra Evighedens Hjem.

Skont er Livet! Himmelgivet,
 sodt i Kærlighedens Vaar,
 naar de Unge sammen sjunge
 om det Haab, der ej forgaar;
 Hjemmets Hygge, Glædens Lykke
 klæder alt i Løvsprings Skrud;
 Somrens Varme da slaar Arme
 omt om Brudgom og om Brud.

Skon er Troen! Kongebroen
 her fra Jord til Himmelby,
 Lys i Morke, Trost og Styrke,
 salig Fryd hver Dag paany.
 Blomster mange, tusind Sange
 vækker den med Herrens Rost,
 alt den giver, alt opliver
 den til sildig Livets Host.

E—h.

INDHOLD:

Den Gamle af Dage.....	149	Hinsides Arsareth	160
Den apostolske Myndighed.	152	Principper	162
Præsident C. D. Fjeldsted..	155	Dødsfald	163
Foraarskonferencen i Aarhus	158	Digt	164
Notits.....	159		